

det Hele taget er maaskee slet ikke enigt med dig i din Dom om Psalmerne, saa vil jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at af de Psalmebøger, der ikke maae bruges i Kirkerne her i Danmark, deraf oplægges Aar for Aar store Dplag og udsendes saare mange i Landet; at der en lille Psalme-samling, hvoraf det er mig bekendt, at der i de senere Aar er solgt 9,000 Exemplarer, af en anden 11,000 af een Boghandler, som rigtignok var Forlæggeren, men hvorved der maa erindres, at han er ikke den eneste Forlægger, da, som bekendt, de ældre Psalmer for en Deel kunne udgives af flere, saa at der f. Ex., naar jeg omtaler, at der er solgt 11,000 Exemplarer af „Erens rare Menodie“ af Brorson, paa samme Tid af Brorsons samlede Psalmer er gjort et Par andre Dplag, ethvert sikkert paa flere Tusinde. Saa betydelig er altsaa den Trang, der rører sig blandt Folket rundt omkring i Landet, at, skjøndt det er dyrt, og skjøndt det er ærgerligt at anskaffe sig de gamle Psalmer, for at have dem liggende i Huset og hoit at turde synge dem med Familie og Venner — under behørigt Hensyn til Forordningen af 1741, hvis man bliver for Mange —, saa skaffer Folket sig desuagtet disse Bøger, saa skaffer Alminden sig dem desuagtet i Tusindevits.

Man kan nu fremdeles spørge: hvorfor har det det Hast? Jeg har allerede peget hen til, at det for Ungdommen har Hast, at der for hvert Aar bliver en Generation, som vi ikke kunne faae den Indvirkning paa, som vi ellers kunde have, saalange der ikke skeer Forandringer paa denne Grund. Men forsaavidt man dog vil indvende: om kort Tid, til Efteraaret, kommer det Almindelige for, og saa kommer ogsaa dette Særegne, og saa vil det blive tilstaaet, saa du kan nok vente saalange, — saa vil jeg tillade mig at sige, at med al den Urbødighed, som boer i mit Hjerte, og som det ærede Thing vist ogsaa vil spore i min Tone, for den nuværende Cultusminister, og med al Urbødighed for det Haab, som jeg deler med det danske Folk, at det skal blive godt og frit herefter paa kirkelig Grund, saa er een Tugl i Haanden dog bedre en ti i Lusten, saa er den Frihed, der skænkes os idag, og hvormed man ikke gjør noget Menneske

Skade, og ikke kan gjøre noget Menneske Skade, dog noget ganske Andet end den Frihed, vi have Udset til at faae Begyndelsesgrundene af bragte paa Bane her i Thinget om et halvt Aar, og hvorom Ingen veed, hvornaar den skal blive gennemført, vedtaget og træde i Kraft.

Den høitærede Cultusminister var saa god, allerede forrige Gang at berøre nogle enkelte Betæneligheder, som rørte sig hos ham, og det har jo været min Tølelse ved denne Leilighed, som det har været Fleres, at han veed ganske rigtigt at træffe de Betæneligheder, som vist ville røre sig ogsaa hos de Allerfleste, naar de sætte sig paa det Standpunkt, at de skulle være Lovgivere paa dette Gebeet, og jeg paa skjønner det ganske særdeles, fordi jeg derved faaer Leilighed til allerede i dette Dieblis, — jeg kalder det ikke at gjendrive dem, thi det falder mig ikke ind, — men at vise, at, naar disse almindelige Betragtninger fra først af vakte nogen Betænelighed hos ham, ville de sikkert, baade hos ham og hos det høitærede Thing, ved nøiere Dverveielse af deres Anvendelse paa dette særegne Tilfælde, vise sig ikke at træffe der i Særdeleshed, og ikke at opfordre til paa dette Gebeet, at gjøre Anvendelse af dem. — Han meente, at det maatte allerførst, naar denne Sag skulde behandles, klares, hvem der egentlig er Menighedens Medlemmer, Medlemmer af de enkelte Menigheder, af de enkelte Sogne, der have Præst tilfælles? Og det er jeg ganske enig i, at der maa have en vis Forestilling derom, naar et Lovforslag foreligger, der gaaer ud paa at give de enkelte Menigheder Indskydelse paa, hvad der skal synges ved dens Gudstjeneste. Men paa den anden Side forekommer det mig dog ogsaa, at for at afgjøre, hvem der er Menighedens Medlemmer i denne Relation, i dette særegne Forhold, udfordres der ikke særdeles dybtgaaende eller vidt om sig gribende Undersøgelser. Det vil ligge Enhver nær, at erkjende, at den, som virkelig søger den Kirke, hvortil han paa lovlig Maade er anvist, og tager Deel i dens Gudstjeneste, i dens Gøder, og derhos er Familiefader, har ved en Sag som den foreliggende nærmest Ret til at tale med, og at de Andre, der jo i Almindelighed taget,